

labilis for at kunne indanke en Straffesag for Høiesteret, naar Straffen som i dette Tilfælde er 1 Maanedes simpelt Fængsel; men jeg veed ikke rettere, end at Andrageren derom har henvendt sig til meget erfarne Jurister, og at han af dem er bleven raadet til at gaa til Justitsministeren, for at erhverve en Bevilling til at indbringe Sagen for Høiesteret trods manglende summa appellabilis, da han i modsat Fald risikerede at spille Tid og Penge, naar han uden sliq Bevilling vilde prøve paa at appellere Sagen.

Rimestad: Saa forekommer det mig, at det vilde være rigtigst, om den ærede Andrager prøvede sig frem med Hensyn til, hvad han kunde opnaa ad Domstolens Bei, istedetfor at søre Diskussionen om saadanne Spørgsmaal som det om Ministerens Udøvelse af Bevillingsmyndigheden her ind i Thinget, hvor den saare libet hører hjemme.

Ordføreren (Var sen): Jeg skal blot bemærke, at nu have vi dog hørt den høitærede Minister sige, at man neppe kan appellere uden Bevilling, og dertil kommer, at i den Fremstilling af Læren om Appel, som man har paa Universitetet, bliver det doceret som en given Ting, at man ikke kan appellere uden den. (Afbrydelse). Det staar i Deunkers Lærebog om Appel, saa det er ganske naturligt, at en privat Mand ikke har Eggt til at spille Tid og Penge paa at bringe et rent processuelt Spørgsmaal til Afgjørelse, naar han lettere ad anden Bei kan faae sin Sag frem.

Reth: Jeg tror, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) har nogen Ret deri eller vist har fuldkommen Ret deri, at der egentlig for at bringe dette Spørgsmaal til Paaante for Høiesteret udfordres to Betingelser, nemlig en Bevilling til at appellere Sagen og en anden til at fremlægge de Bevisligheder, som det ikke lykkes vedkommende Ansøger at faae fremlagt for den underordnede Instants, nemlig Kriminal- og Politirettens Civilkammer, men saavidt jeg veed, er Forholdet for Høiesteret dette, at man ikke der ser saa nyie paa, at der foreligger Bevilling til Fremførelse af nye Bevisligheder. I civile Sager er det saaledes, at, naar Modparten ikke træder, at den anden Part fremlægger Bevilling dertil, bliver det uden videre tilladt at søre dem for Høiesteret, og jeg skulde heller ikke tro, at der i Straffesager som denne, der er af mere civilretlig Natur, og som paatales privat, skulde gjøres væsentlig andre Grundsætninger gjældende. Med Hensyn altsaa til det, der staar tilbage, nemlig Bevilling til at indbringe Sagen for Høiesteret, uagtet Straffen ikke er saa høi, at det

kan gjøres uden Bevilling, tror jeg, at den høitærede Justitsminister har fuldkommen Ret, naar han — om jeg opfattede ham rigtig — nævne det som en Slags Abnormitet, at overhovedet saadan Bevillingsmyndighed ligger hos Administrationen, og at, hvad derhen hører, snarere burde ligge hos Domstolene; men, som den høitærede Justitsminister jo ogsaa bemærkede og viste saa særdeles rigtig — man maa tage Forholdene, som de ere. Forholdene ere disse, at isølge Forordning af 23de Mai 1840 behøves det, at der er idømt en Straf af simpelt Fængsel i 40 Dage, for at en Sag uden Bevilling kan indbringes for Høiesteret, og da Andrageren kun har faaet simpelt Fængsel i 30 Dage, saa mangler der 10 Dage i Straffens Størrelse, for at Sagen kan bringes for Høiesteret. Men nu tror jeg rigtig nok ikke, at let Nogen vil finde et stort Princip deri, at 40 Dages simpelt Fængsel skal kunne appelleres, men 30 Dages simpelt Fængsel ikke. Det maa dog vistnok — hvad Forskiel der er mellem 30 og 40 Dages Fængsel, bliver jo dog individuelt opfattet — betragtes som en Mangel, at man ikke har Lov til at appellere en saadan Straf til Landets øverste Domstol, og det er det, man har troet, at Bevillingsmyndigheden kunde hjælpe paa. Jeg tør ikke gaa iredt med den høitærede Justitsminister om de Grundsætninger, som hidtil ere fulgte i Justitsministeriet i den Retning — de ere saa libet kjendte, bero ikke paa Lov, jeg har idetmindste ikke havt nogen Afgang til i noget Omfang at gjøre mig bekendt dermed — men jeg synes, at, naar en Mand er bleven idømt 30 Dages simpelt Fængsel, saa taler Rimelighed for at give ham Lov til at appellere den i saa Henseende affagte Dom, da han jo kan gjøre dette, naar han har faaet 40 Dages simpelt Fængsel; 30 Dages simpelt Fængsel er jo dog i og for sig en temmelig høi Straf.

Rimestad: For at forebygge enhver Misforstaaelse i Anledning af den sidste ærede Talers Udtalelser skal jeg bemærke, at jeg ikke har sagt, at Andrageren for at faae sin Sag fremmet paa tilbørlig Maade for Høiesteret behøvede 2 Bevillinger. Efter Forholdenes Bestaand kunde jeg ikke udtale mig nærmere om, hvad Andrageren kunde faae uden Bevilling, men jeg har blot villet fremhæve, at det forekom mig at være uheldigt at bringe denne Sag frem til Diskussion her.

Da ikke Flere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

1) Indstilling af Udvalget:

Andragende fra Baron og Begjællerer G. A. Gedalia af Kjøbenhavn om Thingets Bistand